

– a Francia Köztársaság elmulasztotta az EK 43. és 49. cikkek alapján fennálló kötelezettségei teljesítését, és kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A más tagállamokban letelepedett, és hasonló feltételek mellett kiadott engedéllyel a székhelyük szerinti tagállamban nem rendelkező szolgáltatókra irányadó engedélyezési rendszer a Franciaországban letelepedett szolgáltatók esetén alkalmazandó rendszer tisztán mechanikus alkalmazását jelenti, és egyáltalán nem veszi figyelembe a székhely szerinti tagállamban már nyújtott igazolásokat és biztosítékokat. A francia engedélyezési rendszer ilyen körülmények közötti alkalmazása meghaladja azt a mértéket, ami szükséges az érintett művészek érdekeinek védelméhez. Másrésztől a művészeti ügynökségek tevékenységének a művészek szükségletei szerinti jelentőségét feltételként meghatározó szabály az engedélyek kiadásának és visszavonásának hatáskörével rendelkező *Ministre du travail* (munkaügyi miniszter) részére teljes mértékben diszkrecionális jogkörrel bízik arra, hogy kizárjon egy külföldi szolgáltatót arra hivatkozva, hogy elegendő engedéllyel rendelkező francia ügynökség működik Franciaországban.

A szolgáltatások szabad mozgása korlátozásának minősül az olyan művészek munkavállalói jogállásának vélelmezése, akik a lakóhelyük szerinti tagállamban – ahol rendszeresen nyújtanak hasonló szolgáltatásokat – letelepedett szolgáltatóknak minősülnek, mivel tiltja vagy zavarja a más tagállamban letelepedett, és ott jogszerűen hasonló szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók tevékenységét, továbbá az alapjául szolgáló célok eléréséhez szükséges mértéket meghaladja. Másrésztől a vélelem csak nehezen dönthető meg, és nem csak társadalombiztosítási szempontból jár következményekkel, hanem a fizetett szabadság és a kiegészítő nyugdíjrendszer tekintetében is. Akkor is, ha megkülönböztetés nélkül alkalmazandó a hazai és a más tagállamokból származó művészekre, a vélelem a más tagállamokban letelepedett, és ott hasonló szolgáltatásokat jogszerűen nyújtó művészek tevékenységét a céljával aránytalan módon zavarja, illetve szolgáltatásaikat kevésbé vonzóvá teszi.

(C-257/04. sz. ügy)

Court of Appeal (England and Wales), Civil Division (Nagy-Britannia) 2004. június 15-i végzésével, amely 2004. június 16-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Michael Jason Clarke kontra Frank Staddon Ltd, valamint a J.C. Caulfield, C.F. Caulfield és K.V. Barnes kontra Marshalls Clay Products Ltd ügyekben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

(2004/C 217/25)

A Court of Appeal (England and Wales), Civil Division a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) Egy munkáltató és egy munkavállaló között létrejött olyan kötelező erejű szerződéses megállapodás, amelynek rendelkezései szerint a munkavállalónak kifizetett bér egy meghatározott részét a munkavállalónak a rendes szabadság fejében nyújtott juttatás alkotja (a megállapodásra a „rolled-up holiday pay” kifejezést alkalmazzák) a munkaidő-szerződés egyes szempontjairól szóló 93/10/EK irányelv 7. cikkében meghatározott, a munkavállalónak az éves rendes szabadság kifizetéséhez való jogának megsértését jelenti-e?
- 2) Eltérő lesz-e a válasz az első kérdésre, ha a munkavállaló ugyanakkora fizetést kapott a rá nézve kötelező kérdéses megállapodás hatályba lépése előtt és után, következésképpen a megállapodás nem eredményezett bérkiegészítést, ellenben a munkavállalónak kifizetett bér egy részét a rendes szabadság fejében nyújtott juttatásnak minősítette?
- 3) Ha az első kérdésre igenlő a válasz, a 7. cikkben meghatározott éves rendes szabadsághoz való jog megsértésének minősül-e, ha ezt a kifizetést úgy vették figyelembe, hogy az irányelv által biztosított jogosultságot ezzel csökkentették?
- 4) A 93/104/EK irányelv 7. cikkében meghatározott azon kötelezettség teljesítéséhez, amely szerint minden munkavállalót legalább négy hét rendes szabadság illet meg, szükséges-e, hogy a munkavállaló számára a kifizetés abban a fizetési időszakban történjen, amelyben éves szabadságát kiveszi, vagy a 7. cikk betartásához elegendő az is, hogy az említett kifizetést az egész év során valósítják meg rendszeres juttatás formájában?

A High Court of Justice, a Lord Chancellor által az 1994. évi Trade Marks Act 76. cikke alapján a Registrar of Trade Marks által kezdeményezett fellebbezési eljárásra Kinevezett Személy 2004. május 26-i végzésével az Elizabeth Emanuel kontra Continental Shelf 128 Ltd ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-259/04. sz. ügy)

(2004/C 217/26)

A High Court of Justice, a Lord Chancellor által az 1994. évi Trade Marks Act 76. cikke alapján a Registrar of Trade Marks által kezdeményezett fellebbezési eljárásra Kinevezett Személy (Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága) 2004. május 26-i végzésével, amely 2004. június 16-án érkezett a Bíróság Hivatalához, az Elizabeth Emanuel kontra Continental Shelf 128 Limited ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A High Court of Justice, a Lord Chancellor által az 1994. évi Trade Marks Act 76. cikke alapján a Registrar of Trade Marks által kezdeményezett fellebbezési eljárásra Kinevezett Személy a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

A 89/104 (1) IRÁNYELV 3. CIKK (1) BEKEZDÉS g) PONTJA

1) Alkalmaz-e a megjelölés a fogyasztók megtévesztésére és ezáltal kizárt-e a védjegyoltalom a 3. cikk (1) bekezdés g) pontja értelmében a következő körülmények fennállása esetén:

- (a) a védjegyhez kötődő goodwill és a védjeggyel érintett árukat előállító üzleti vállalkozás átruházására együttesen került sor,
  - (b) az átruházást megelőzően a védjegy az érintett fogyasztók jelentős hányada számára azt fejezte ki, hogy a védjeggyel érintett áru tervezésében vagy megalkotásában egy bizonyos személy működött közre;
  - (c) az átruházást követően a jogutód a védjegy bejegyzése iránt kérelmet nyújtott be;
  - (d) a kérelem benyújtásának időpontjában az érintett fogyasztók jelentős hányada tévesen feltételezte, hogy a védjegy használata arra utal, hogy a védjeggyel érintett áru tervezésében vagy megalkotásában az a bizonyos személy még mindig közreműködik, és ez a feltevés valószínűleg befolyásolta a fogyasztók ezen részének vásárlási szokásait?
- 2) Amennyiben az 1) kérdésre adott válasz nem fenntartás nélküli igen, milyen egyéb tényezőket kell tekintetbe venni annak megállapítása során, hogy a megjelölés alkalmaz-e a fogyasztók megtévesztésére és ezáltal kizárt-e a védjegyoltalom a 3. cikk (1) bekezdés g) pontja értelmében és különösen figyelembe vehető-e az a tény, hogy a megtévesztés kockázata valószínűleg idővel csökkeni fog?

A 89/104 IRÁNYELV 12. CIKK (2) BEKEZDÉS b) PONTJA

3) Alkalmaz-e a védjegy a fogyasztók megtévesztésére a jogosult vagy az engedélyével más által folytatott védjegyhasználat következtében és így meg kell-e állapítani a védjegyoltalom megszűnését a következő körülmények fennállása esetén:

- (a) a lajstromozott védjegy és a hozzá kötődő goodwill átruházására a védjeggyel érintett árukat előállító üzleti vállalkozás átruházásával együtt került sor,
- (b) az átruházást megelőzően a védjegy az érintett fogyasztók jelentős hányada számára azt fejezte ki, hogy a védjeggyel érintett áru tervezésében vagy megalkotásában egy bizonyos személy működött közre;
- (c) az átruházást követően a védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti kérelmet nyújtottak be;
- (d) a kérelem benyújtásának időpontjában az érintett fogyasztók jelentős hányada tévesen feltételezte, hogy a védjegy használata arra utal, hogy a védjeggyel érintett áru tervezésében vagy megalkotásában az a bizonyos személy még mindig közreműködik, és ez a feltevés valószínűleg befolyásolta a fogyasztók ezen részének vásárlási szokásait?

4) Amennyiben az 1) kérdésre adott válasz nem fenntartás nélküli igen, milyen egyéb tényezőket kell tekintetbe venni annak megállapítása során, hogy a lajstromozott védjegy alkalmaz-e a fogyasztók megtévesztésére a jogosult vagy az engedélyével más által folytatott védjegyhasználat következtében és így meg kell-e állapítani a védjegyoltalom megszűnését a 12. cikk (2) bekezdés b) pontja értelmében,

és különösen figyelembe vehető-e az a tény, hogy a megtévesztés kockázata valószínűleg idővel csökkeni fog?

(1) A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL L 40.,1989.2.11.,1-7 o.)

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. június 17-én az Olasz Köztársaság ellen benyújtott kereset

(C-260/04. sz. ügy)

(2004/C 217/27)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: K. Wiedner, C. Cattabriga és L. Visaggio, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. június 17-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság azzal, hogy a Ministero delle Finanze előzetes pályázat nélkül megújított 329 lóversenyfogadásra vonatkozó koncessziót, megsértette az átláthatóság alapelvét és a közzététel kötelezettségét, amelyek az EK-Szerződést 43. és további cikkeken foglalt szabad letelepedés jogából, valamint a 49. és további cikkeken foglalt szolgáltatásnyújtás szabadságából következnek.
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Jóllehet a lóversenyfogadások fogadására és gyűjtésére mint szolgáltatásra vonatkozó koncessziók nem tartoznak a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló 92/50/EGK irányelv (1) alkalmazási körébe, a C-234/98 sz. Teleaustria (2) ügyben hozott ítéletből az következik, hogy az ezen koncessziók odaítéléséért felelős nemzeti közigazgatási szervek ennek ellenére kötelesek a Szerződés alapelveit tiszteletben tartani, különösen a nemzeti hovatartozáson alapuló megkülönböztetés tilalmát, amely az EK-Szerződés szabad letelepedést és a szolgáltatásnyújtás szabadságát kimondó rendelkezéseiből ered (43. és további, valamint 49. és további cikkek).

A koncessziók odaítélésére éppúgy, mint meghosszabbításukra, illetve megújításukra ugyanezen alapelvek vonatkoznak. A közösségi jogból fakadóan egy koncesszió meghosszabbítása vagy megújítása egyenértékű egy új koncesszió odaítélésével, amely egyébként is e jog tiszteletben tartásával kell, hogy megtörténjen.

A Bíróság a C-275/98 Unitron Scandinavia és 3-S ügyben (3) kimondta, hogy a nemzeti hovatartozáson alapuló megkülönböztetés tilalma „többek között átláthatósági kötelezettséget keletkeztet a célból, hogy a döntést hozó szerv meggyőződhessen arról, hogy a nevezett alapelvet tiszteletben tartották”.